

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.

РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
26

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ДАМАСКИЯТЪ ЛЪВЪ

ако той дойде да поиска гърнето си, а ти не
межеш да му върнешъ такова, каквото ти го
е оставилъ!

Но мъжътъ не послуша умнитъ и съве-
ти, стана и излѣзе.

Като отиде въ склада, той отвори гър-
нето и видѣ, че маслинитъ сѣ съвсемъ изгни-
ли. Той ги изсипа на една чиния. О, чудо!
нѣколко жълтици се търколиха между разва-
ленитъ маслини. Тогава той погледна въ гър-
нето и видѣ, че то до долу е пълно съ жъл-
тици. Алчността му го караше да си присвои
жълтицитъ, съвестта не му позволяваше да
стори това; той се поколеба, но най-после оста-
ви всичко на мѣстото и се върна у дома.

— Жено, каза той, бѣди доволна; отво-
рихъ гърнето на Али Ходжа и веднага го за-
творихъ. Ако нашиятъ приятелъ се върне и
го поиска, нѣма нищо да забележи.

— По-добре щѣше да бѣде, да не бѣше
го пипалъ, отговори жената. Да даде Богъ ни-
що лошо да не излѣзе отъ това.

Търговецътъ не бѣше искренъ; той цѣла
нощ мисли какъ да си присвои жълтицитъ
безъ да се изложи на нѣкаква опасностъ.

На другия денъ, още въ зори, отиде въ
склада, хвърли изгнилитъ маслини, взе жъл-
тицитъ и ги скри, а гърнето напълни съ прѣ-
сни маслини и го остави на сѣщото мѣсто.

* * *

Месецъ следъ това Али Ходжа се върна
въ Багдатъ. Той отиде при приятеля си и му
поиска гърнето си, като се извини, че много
се е забавилъ.

— Нѣма защо да се извинявашъ, каза
търговецътъ, гърнето никакъ не ми пречеше.
Ето ключа на склада, иди си го вземи, то е
тамъ, дето си го оставилъ.

Али Ходжа взе гърнето и като си отиде
у дома го изпраздни. Какво бѣше смаяването
му, когато видѣ, че въ него нѣма нито една
жълтица!

— Възможно ли е, извика той, този чо-
вѣкъ, когото смѣтахъ за приятелъ, да извър-
ши такова вѣроломство!

Силно разтревоженъ, той се върна у тър-
говеца.

— Приятелю, каза му той, не се чу-
ди, ако веднага се връщамъ. Признавамъ, че взехъ
гърнето си отъ твоя складъ, но подъ масли-
нитъ азъ бѣхъ турилъ хиляда жълтици, а сега
вече ги нѣма. Може да си ималъ нужда отъ

тѣхъ за търговията си. Ако е така, тѣ сѣ на
твое рзположение;

Само те моля да ми дадешъ една разписка,
пъкъ ще ми ги върнешъ, когато ти е удобно.

Търговецътъ, който бѣше обмислилъ ве-
че отговора си, веднага отвърна:

— Драги Али Ходжа, не ти ли дадохъ
ключа отъ склада, когато дойде съ гърнето
си? Не го ли остави ти самичкъ на мѣсто-
то му? Не го ли намѣри на сѣщото мѣсто и
въ сѣщото състояние? Ако е имало въ него
жълтици, тѣ щѣха да си бѣдатъ тамъ. Ти ми
каза, че въ него има маслини, азъ повѣрвахъ,
друго нищо не знамъ.

Али Ходжа се помъчи да убѣди при-
теля си съ добро.

— Не обичамъ да се сѣдя, му каза той
и ще ми бѣде много мъчно, ако трѣбва да
прибѣгна до крайностъ, която нѣма да ти на-
прави честь. Помисли, че търговци, като тебе,
трѣбва да се откажатъ отъ всѣкакъвъ инте-
ресъ, за да запазятъ доброто си име. Вѣрвай,
че ще бѣда отчаянъ, ако твоята упоритостъ
ме накара да прибѣгна къмъ правосъдието!

— Ама какъ така, отговори търговецътъ;
ти признавашъ, че си оставилъ у мене едно
гърне съ маслини, дойде и се го взе, а сега
идешъ да ми искашъ хиляда жълтици! Каза
ли ми ти, че въ гърнето има жълтици? Азъ
не зная дори дали въ гърнето е имало масли-
ни и се чуя, че не ми искашъ сега бисери
или диаманти.

— Ти ще си навлѣчешъ голѣмъ срамъ,
каза Али Ходжа. Щомъ си толкова лошъ, ще
те дамъ въ сѣдъ и ще видимъ тогава ще
имашъ ли смѣлостъ да престоишъ божия
законъ.

Когато работата отиде въ сѣда, кадията
попита Али Ходжа, дали има свидѣтели. Той
отговори, че не бѣше помислилъ за свидѣте-
ли, вѣрвайки че търговецътъ е честенъ чо-
вѣкъ и вѣренъ приятелъ.

За да се защити, търговецътъ направи
сѣшитъ възражения, които бѣше направилъ и
на Али Ходжа, и заяви, че е готовъ да се за-
късне, че не знае нищо за хилядата жълтици.

Кадията му предложи клетва и го оп-
равда!

Жестоко обиденъ, Али Ходжа реши да
отнесе жалбата си предъ халифа Харунъ-аль-
Рашадъ. Той написа една молба и я поднесе
на Повелителя на правосѣрнитъ, който я
прочете и заповѣда да повикатъ и дветъ
страни за другия денъ.

А вечерта халифътъ, споредъ обичая
си, излѣзе на обиколка изъ града, придру-
женъ отъ великия везиръ Джафаръ и отъ
Месруръ, началникъ на евнуситъ, — и тримата
преоблечени като търговци. Като минаваха по
една улица, тѣ чуа шумъ, побързаха и при-
стигнаха до една врата; презъ нея се вижда-
ше дворъ, въ който десетина деца играеха на
месечина.

— Хайде да играемъ на кадия, извика
едното отъ тѣхъ. Ще доведете предъ мене
Али Ходжа и търговецътъ, който му е открад-
налъ хиляда жълтици.

При тия думи, халифътъ си спомни за
подадената до него жалба и се вслуша.

Понеже дѣлото на Али Ходжа се бѣше
разчуло изъ града, децата приеха съ радостъ
предложението на другаря си: тѣ се спора-
зумѣха кой каква роля ще играе и заседанието
започна веднага.

Импровизираниятъ кадия взе думата и
разпита сериозно момченцето, което предста-
вяваше тѣжителя:

— Али Ходжа, каза той, какво искате
отъ търговеца, който виждате тукъ?

Момченцето, следъ дълбокъ поклонъ,
изложи работата точка по точка и заключи
съ молбата да признаятъ искреността и пра-
вото му.

Тогава Кадията се обърна къмъ тоя, кой-
то играеше ролята на търговеца и каза строго:

— Защо не връщашъ на Али Ходжа па-
ритъ, които му принадлежатъ?

(Следва на IV стр.)

Али Ходжа и невѣрниятъ пазителъ

(Приказка отъ хилядо и една нощъ)

Имаше въ Багдатъ единъ охолень тър-
говецъ на име Али Ходжа. Той намисли да
отиде на поклонение и даде подъ наемъ къ-
щата си, продаде покъщнината си, дюкяна и
стокитъ си, като запази само нѣкои платове
които се надѣваше да продаде износно въ
Мека. Преди да тръгне той отдѣли потреб-
нитъ за пътуването пари — останаха му още
хиляда жълтици и той намисли да ги вложи
нѣкъде. И той купи едно доста голѣмо гърне
тури паритъ въ него, допълни го съ маслини,
затвори го грижливо и го занесе у единъ
свой приятелъ-търговецъ.

— Братко, каза му той, вѣрвамъ че знаешъ
че азъ ще отида на поклонение. Моля те да
имашъ добрината да се грижишъ за това гър-
не маслини, докато се върна.

Търговецътъ му отговори любезно:

— Ето ключа отъ моя складъ, занеси
самъ гърнето, сложи го дето искашъ и бѣди
сигуренъ, че ще го намѣришъ непожтнато.

Малко следъ това, Али Ходжа тръгна
съ кербанъ за Мека. Той носеше свѣтлата Ка-
аба и следъ като изпълни всичкитъ обрѣди
на поклонението, остана му само да изложи
платоветъ, които искаше да продаде.

Двама търговци минаха, видѣха ги и се
спрѣха да ги разгледатъ, макаръ, че нѣмаха
нужда отъ тѣхъ. Като си тръгнаха, единиятъ
отъ тѣхъ каза на другаря си:

— Ако тоя приятелъ знаеше, колко ще
спечели отъ тия стоки въ Египетъ, а не да ги
продаде тукъ, дето сѣ толкова евтини.

Щомъ чу тия думи, Али Ходжа сви сто-
китъ и, вмѣсто да се върне въ Багдатъ, тръг-
на за Каиро.

Той не се разкая, че е отишълъ въ този
градъ, защото за кѣсо време продаде стоки-
тѣ си съ печалба, която надмина всичкитъ му
надежди.

Той накупи други работи съ намѣрени-
е да се върне презъ Дамаскъ, и докато чакаше
тръгването на кербана, не се задоволи само
да разгледа Каиро, но отиде да види и Пира-
мидитъ.

Въ Дамаскъ се забави дълго време: въз-
хити се отъ изобилната му вода, отъ хубостъ-
та на градинитъ и отъ великолепието на па-
матникитъ му. Но той не забрави, че е отъ
Багдатъ, най-после се реши да тръгне и при-
стигна въ Аленъ, дето престоя дълго време.
Отъ тамъ, следъ като премина Ефратъ, той се
оплоти къмъ Мосулъ, съ намѣрение да съкратъ
пътя, слизайки по Тигръ.

Но въ Мосулъ приятели го убѣдиха да
не оставя компанията имъ до Аспаханъ, а отъ
тамъ го завлѣкоха въ индискитъ градове. По
този начинъ пътуването му се продължи. Бѣ-
ха минали близо седемъ години отъ какъ бѣ-
ше тръгналъ и той реши най-после да се вър-
не право въ Багдатъ.

Сѣщата вечеръ, когато Али Ходжа тръг-
ваше за Багдатъ, търговецътъ, у когото той
остави паритъ си, вечеряше съ семейството си.
Заговориха за маслини и на едно отъ децата
се прияха.

— Заговорихме за маслини, каза баша-
та, та се сѣтихъ, че Али Ходжа ми остави
гърне съ маслини на тръгване за Мека, пре-
ди седемъ години.

Но кѣде е сега Али Ходжа?

Сигурно е умрѣлъ, защото не сме чули
да се говори за него. Значи, можемъ да из-
демъ маслинитъ, ако сѣ още хубави.

— Мжжж, отвърна жената, това което,
мислишъ да направимъ заслужава упрѣкъ.
Знаешъ, че нѣма нищо по-свѣто отъ нѣщо оста-
вено за пазене. Ти казвашъ, че Али Ходжа е
отишълъ въ Мека преди седемъ години. Но
нали не си чулъ да е умрѣлъ? Той може да
се върне всѣки мигъ и азъ предчувствувамъ,
че така ще стане. Какъвъ срамъ ще бѣде,